

Живко Продановић

ПЛАВА ПТИЦА И ЈА

ја плаву птицу имам у оку
и што да радим: скоро ће сезона лова,
чујем већ шљапкање ловаца ловини у трагу

затворим ли око, од туге ће умријети птица
плава птица радост осјећа сваке сунчане зраке,
без тога у таму затворена затвором таме мре

ја плаву птицу имам у оку
и што да радим: скоро ће сезона лова
пуцањ крик у разнесеном оку мојем гроб

тако ће бити, слутим
утјеху тражим и знамење неко
ја плаву птицу имам у оку
и што да радим: скоро ће сезона лова

ПЈЕСМА О ЧОВЈЕКУ С УВЕЛИМ МАСЛАЧКОМ У ОЧИМА

на аутобусном колодвору
шета између непознатих људи
човјек с ножем забоденим у груди
и крв капље по прашњавом асфалту
и лице му је бијело
и очи су му оборене
он чека свој аутобус
неко путовање у звијезде
и рекао бих да је тужан

аутобус стиже на
полазни перон број шест
унапријед је најављен
сребрном мјесечином

гласа из звучника
котачи и ријечи
заједно се котрљају
и стају точно пред човјека
с ножем забоденим у срце
он тихо одлази

пријатељу,
чији је то нож у твојем срцу
да тако мирно одлазиш свим путовањима
с мало увела маслачка у очима

питај,
а човјек већ путује
да нема крвавих капљи
на прашњавом перону
полазног перона број шест
мислио бих да сањам

САЊАМ

сањам
одабир проклетства
и проклетство одабира

сањам
сајам рабљених погледа
прољетну кишу без јасних намјера
и потрагу за усамљеним гомилама

сањам
устрајно покретање ништавила
и ништавило устрајног покретања

сањам
златнооку пророчицу
пјесму и улична вјешала
и човјека који је појео самога себе

сањам да сам будан
и будан да сањам тишину
коју је немогуће препричати

ВЕЧЕРЊА ТРИБИНА

ја не желим живјети из нехата
рекао је погрбљени мукотрпник
и стропоштао се у
смучионицу свакодневице

ја никада нећу бити егокаросерија
рекао је улични себевозац
неопрезно припаљујући цигарету
браконаумници

ја се носим са собом
ни црнорад ни муктеград
ни плавоцртну славу
рекао је свејадник
обећавајући се зони футуризма

ја сам лимузиндама
рекла је с висока гријехољубица
док је испред кладионице
поправљала чарапу

ја не желим ништа разумјети
рекао је хвалишевац
проучавајући случајну путошевицу
наплављену у његов кафић

ја требам искрено засебништво
рекао је притајени грудоезник
и без кајања
прокоцкао груборијеч

ја осјећам вјечнострах
рекао је псеудосвјетлац

ја се приклањам стоплудилу
рекао је запримозак
и предао се у руке
зидотворке
која је некада
била лијепа
и препродавала звијезде
с јужног неба

ПЈЕСМА О ОСТАНКУ

зашто ниси отишао када су падале бомбе?
остао сам јер сам ја кућа,
праг сам и прозор и димњак,
добра и лоша ријеч и псовка и молитва
и на зиду фотографија с вјенчања
и шарени папир с дјечјим цртежом крокодила
којег бомбе траже до бесвијести

зашто ниси отишао када је враг зајахао
на јабуку у дворишту?
остао сам јер сам ја двориште
и пас на ланцу и ластавица под стрехом
и накривљена телевизијска антена
и олук који треба поправити

зашто ниси отишао када је црни мраз
заледио воду живота?
Остао сам јер сам ја ту да останем

САЈАМ АНТИКВИТЕТА НА БРИТАНЦУ

док се вријеме врти
као стара грамофонска плоча
ова смотра ретрославе
тврди да је храм, а не тржница

и тако сваке недеље
понављајући вјероломну ломност
отварају се олтари пролазности,
уприличује се славоходни скуп
златодворника и свјетлзорница,
блиста листа сакупљачке грозде,
узбуркана збурка
временских трагача,
потрага за бољом прошлошћу,
прикупљање пртљаге
за уљепшану нигдину;
све остало је необјашњиво

сајам антиквитета
гребалиште је и огребалиште
вараоница под ведрим небом знатижеље,
шверцмахери који износе
специјални спец и оностранице,
украсник града гдје може купити
и самога себе ако си довољно стар

старе уре, медаље и одликовања,
стари цилиндри и јатагански јат,
старо, стареж и старудија
све је то покретачница расправа
и гускоглавог нагађања
уз удворне удворе продавцача мудраца,
овисника о цјењкању
и комешање краватонаследника,
углатог глата, тихокрађе и
брзоступника,
од олтар до олтар

нетко ће се и упиштољити
сав у кубурама и револверима,
неки мирољупци односе бајунет;

то је добро за њихову збирку,
порцулан, груболажно скуп,
документи ни о чему и свачему
и старе разгледнице
на којима се још увијек разазнаје
отисак нечије душе,
све је то свечаност сајма антиквитета

из једне кошаре,
можда ничије,
просипају се ријечи:
забистрој, мозгограф и влатотравник,
плачироман, шкрипигласно и
мржњоносац,
вриштиградно, женаарт и крадомходаоница,
утајтреник, турпидник и низштенгепад
и испред свих, као проклетство,
аутодафетник и градобудник,
ријечи из свијета који не постоји

леже просуте ријечи,
није од страха,
заобилазе их јединственици и унутарници,
снебаглед
разоткрива разголићени разгол,
отпризорење ријечи никога не занимају,
медаља за храброст добра је куповина,
а због ријечи, иако бесплатних,
док их сакупљам по асфалу
пролазници, иначе добри људи
газе ме по прстима